

ИЗ УПРАВНОГ И УПРАВНОСУДСКОГ ПОСТУПКА

1. Неучествовање странке у управном поступку као разлог за обнову поступка

Примена одредаба закона о општем управном поступку, и поред њихове потпуности и исцрпне обраде института поступка, већ сада открива поједина спорна питања на која пракса, уз помоћ теорије, мора дати адекватна решења, која ће бити у складу са основним начелима и суштином самог управног поступка. Једно од тих питања је и питање обнове управног поступка због неучествовања странке у поступку, па ћемо се у овом напису тим питањем позабавити у циљу да допринесемо отклањању сметњи које се у вези са њим појављују у пракси.

У чл. 249 побројани су законски разлози за обнову поступка окончаног решењем против кога нема редовног правног средства у управном поступку. Тако је у тач. 9 овог члана предвиђено да ће се поступак обновити и ако лицу које је требало да учествује у својству странке није била дата могућност да учествује у поступку. У закону о општем управном поступку старе Југославије, чије су се одредбе примењивале као правна правила до доношења новог закона, овај разлог обнове није био предвиђен, па стога у погледу те одредбе недостаје потребно искуство које би припомогло њеном разјашњењу и правилнијој примени.

На први поглед изгледало би да је наведена одредба потпуно јасна и да њена примена не може створити тешкоће. Наиме, ако је донето решење о некој управној ствари а у поступку који је претходио доношењу решења није било омогућено учешће лицу које има својство странке, то лице може тражити обнову тог поступка. Међутим, основни услов за обнову управног поступка је да постоји у ранијем поступку донето коначно решење, тј. решење против кога нема редовног правног средства у управном поступку, па се поставља питање да ли у овом случају решење које је донето без учешћа странке и које јој није било ни достављено може постати коначно у односу на ту странку, од чега зависи могућност обнове уопште. Ако се узме да решење донето у поступку у коме није омогућено странци да учествује и које јој није било достављено, није ни постало коначно за ту странку, ту не би ни могло доћи до обнове, већ би странка имала да издејствује достављање решења и да ово побија редовним правним средством, у прописаном року после ваљано извршеног достављања. У овом смислу је била ранија пракса кад неучествовање странке у поступку није било прописано као разлог за обнову. Међутим, ако би се и сад прихватило ово становиште и даље наставило са ранијом праксом, одредба чл. 249, т. 9, не би уопште дошла до примене и као таква била би бесциљна. У овоме је проблем примене чл. 249, т. 9, и у пракси су се формирала различита мишљења.

Према једном мишљењу, странци којој није омогућено учествовање у поступку, у коме је донето решење којим је она незадовољна, пружају се две могућности да отклањањем овог недостатка у поступку оствари и заштити своја права и правне интересе. Ако је у поступку без учешћа странке донето првостепено решење против кога се може изјавити жалба, странка би, по том мишљењу, могла било да издејствује достављање решења па да против овога користи редовно правно средство жалбе у законном прописаном року, било пак да непосредно тражи обнову управног поступка на основу чл. 249, т. 9, без обзира да ли јој је решење достављено. По овом мишљењу, дакле, од самог нахођења странке зависило би да ли ће бити искоришћена жалба као редовно правно средство или обнова управног поступка као ванредно правно средство. Из овог схватања произилази да је смисао и оправдање одредбе чл. 249, т. 9, само у појачању заштите странци против повреде начела саслушања странке и свих оних права која за странку из тог начела проистичу у поступку.

Међутим, према нашем мишљењу, ово схватање заобилази проблем који се јавља у вези са применом односне одредбе и не даје одговор на спорна питања која су изазвала сам проблем. Код овог схватања губи се основна разлика између редовног правног средства и ванредног правног средства у управном поступку, чим се странци оставља могућност избора било једног било другог правног средства. То је пак у опречности са суштином управног поступка која захтева да странка, ако за то има могућности, мора претходно да искористи жалбу као редовно правно средство, а тек после окончања управног поступка, под претпоставком да су за то испуњени прописани услови, може користити обнову као ванредно правно средство.

По овом схватању и кад је реч о другостепеном решењу односно првостепеном против кога нема места жалби, странка би могла да тражи обнову и без достављања тог решења. Међутим, ако такво решење није странци достављено, оно према њој не производи никакво правно дејство и без достављања странци решења према њој не постаје коначно ни извршно, а како је постојање коначног решења основни услов за обнову управног поступка, то се без претходног ваљаног достављања решења странци не би ни могла тражити обнова. Само уколико је такво решење достављено странци оно постаје коначно у односу на странку и пошто јој није било омогућено учешће у поступку пре доношења решења, она може по том основу да тражи обнову поступка.

Друго мишљење по истакнутом проблему заступљено је у пракси Савезног врховног суда и, на пример, изражено је у његовој пресуди Уж. — 5253/58 од 7 новембра 1958 (*Збирка судских одлука*, књ. III, св. 3, бр. 543). У образложењу ове пресуде по односном питању износи се следеће: „Напомиње се, на концу, да се у побијаној пресуди неосновано истиче да решење станбене управе од 25 марта 1955 године није ни постало правоснажно, јер није било достављено заинтересованој странци. Треба, наиме, имати у виду да, према прописима Закона о општем управном поступку, заинтересована странка којој није била дата могућност да очествује у управном поступку може тражити обнову поступка (чл. 249, тач. 9), али сама

та чињеница не спречава да донето решење постане правоснажно и извршно [...].

У овом мишљењу основно је, дакле, то да решење донето у управном поступку у коме није било омогућено странци да учествује може постати правоснажно и извршно, што значи и коначно, па и онда кад јој уопште није достављено. Уосталом, код таквог схватања, било би бесциљно да се и доставља странци решење донето у поступку без њеног учешћа кад је оно правоснажно и извршно, јер странка против таквог решења не може да искористи редовно правно средство у управном поступку као ни да покрене управни спор. Ту би достављање имало значај само обавештавања странке о донетом решењу, а тим јој не би било омогућено да редовним правним средством побија његову законитост, ма да је оно донето повредом једног од основних начела управног поступка.

За разлику од првог мишљења, које странци оставља на избор две могућности за побијање решења донетог у поступку без њеног учешћа, тј. било жалбу било обнову, друго мишљење ограничава странку искључиво на употребу обнове као ванредног правног средства. На овај начин странка се лишава права жалбе против првостепеног решења донетог у поступку у коме јој није омогућено да учествује, а жалба је једини редовни пут за побијање законитости првостепеног решења донетог на подлози поступка у коме нису поштовани начело саслушања странке и права странке у поступку која из тог начела проистичу. Ово даље значи да кад је странка лишена учешћа у првостепеном поступку, то повлачи лишавање странке учешћа и у другостепеном поступку, јер би до другостепеног поступка могло доћи само путем жалбе, а она нема могућности за жалбу пошто је првостепено решење постало правоснажно и извршно и без достављања странци.

Неправилности првостепеног поступка, а у ред таквих на првом месту спада непружање могућности странци да учествује у том поступку, јесу разлог за побијање решења донетог у таквом поступку путем жалбе којом се отвара могућност за другостепени орган да поништајем првостепеног решења обавезе првостепени орган на ваљано спровођење првостепеног поступка или пак да сам другостепени орган констатоване неправилности отклони (чл. 241). Овим пак мишљењем поремећен је тај редовни ток управног поступка, јер се странка присиљава на тражење заштите против неправилности првостепеног поступка само кроз обнову поступка, а обнова је ванредно правно средство и претпоставља да странка уопште више нема могућности да редовним правним средством оствари и заштити своја права и правне интересе. Странци се на првом месту мора омогућити да жалбом побија првостепено решење због неправилности поступка који је претходно његовом доношењу, а никако њено неучествовање у првостепеном поступку не сме да доведе до искључења другостепеног поступка под претпоставком, разуме се, да је такав поступак могућан.

Према томе, очигледно је да су у опречности са основним начелима управног поступка консеквенце до којих доводи напред изнето мишљење. Тако, пре свега, немогуће је то мишљење ускладити са начелом двостепености у управном поступку према коме против решења донетог у првом степену странка има право жалбе и само законом може се прописати да

у појединим управним стварима жалба није допуштена (чл. 10). За коришћење права жалбе није услов да је странка учествовала у првостепеном поступку, већ је довољно да је у питању лице које ради заштите својих права или правних интереса има право да учествује у поступку (чл. 49). Сем тога, неприхватљиво је ово мишљење и у погледу свог схватања правоснажности и извршности решења у односу на странку којој није омогућено учешће у поступку, нити јој је то решење достављено. Међутим, не може се коначност и извршност решења односно његова правоснажност посматрати тако апстрактно, независно од странке на коју се односи, јер у смислу одредаба закона о општем управном поступку коначност, извршност и правоснажност увек се цене у односу на одређено лице као странку и стога су увек условљене ваљаним достављањем решења тој странци, без обзира да ли је реч о странци која је учествовала у поступку који је претходно доношењу решења или јој то учешће није било омогућено. Тако је изричним одредбама чл. 271 предвиђено да ни првостепено ни другостепено решење не може постати извршно без достављања странци, а како се извршност и коначност решења по правилу поклапају, то решење не може постати ни коначно а да није достављено странци. Извршност односно коначност решења мора претходити његовој правоснажности, па уколико пре ни правоснажности решења не може бити без достављања странци.

Пошто по нашем схватању ни прво ни друго мишљење, због изнетих недостатака, не пружају потребно решење за спорно питање, покушаћемо да изнесемо мишљење за које сматрамо да даје одговор на постављено питање у складу са начелима и суштинном управног поступка.

Полазећи од већ изнете поставке, која произилази из одредаба закона о општем управном поступку, да решење донето у управном поступку не може постати коначно у односу на одређену странку ако јој није ваљано достављено, долази се до закључка да странка која има интереса да побија решење донето у поступку у коме она није учествовала, мора претходно издејствовати достављање решења. Достављање решења странци орган не може ускратити, па макар било у питању лице које се легитимисало као странка тек пошто је поступак спроведен и решење донето, јер је према одговарајућим законским одредбама право странке односно дужност органа да се странци ваљано достави решење којим се задира у њена права или правне интересе. Кад је странци ваљано достављено решење донето у поступку у коме јој није пружена могућност учешћа, за њу се успоставља у погледу употребе правних средстава иста ситуација у којој би била да је учествовала у поступку пре доношења решења. Наиме, од момента достављања почињу тећи законски рокови за употребу одговарајућих правних средстава, па ако странка у тим роковима ова средства не искористи, она је преклудирана, тј. лишена могућности да побија решење што је донето у поступку у коме она није учествовала.

Тако, ако је у поступку без учешћа странке донето решење против кога је жалба допуштена, по извршеном достављању почиње тећи рок за жалбу и странка може само тим редовним правним средством да побија првостепено решење са разлога што је донето у поступку у коме јој није

омогућено да оствари и заштити своја права и правне интересе. Док рок за жалбу тече, првостепено решење није коначно, па странка не може, уместо жалбе, да тражи обнову поступка на основу чл. 249, т. 9. Према томе, све док постоји могућност за жалбу не може се тражити обнова, а тек кад рок за жалбу протекне и странка жалбу не изјави, чиме решење постаје коначно, успоставља се могућност да странка тражи обнову поступка. Околност да је странка и пре истека рока за жалбу знала за разлог обнове из чл. 249, т. 9, није сметња да се обнова дозволи, јер према изричитој одредби чл. 250, ст. 2, због околности наведених у чл. 249, т. 1, 6, 7 и 8, а не и т. 9, странка може тражити обнову поступка само ако без своје кривице није била у стању да у ранијем поступку изнесе околности због којих тражи обнову. Под претпоставком пак да је странка жалбу изјавила, али да је по жалби за странку донето негативно другостепено решење, њој се отвара могућност само за вођење управног спора против решења донетог по жалби чију би законитост побијала због повреде начела саслушања странке, која повреда није отклоњена у другостепеном поступку. Међутим, ако је странка изјавила жалбу и у жалби истицала повреду начела саслушања странке у првостепеном поступку, па њена жалба одбијена другостепеним решењем, странка не може тражити обнову поступка позивајући се на чл. 249, т. 9, при чему није од важности да ли је странка против другостепеног решења покренула управни спор, јер према изричитој одредби чл. 250, ст. 3, из разлога наведених у чл. 249, т. 6—10, дакле и због разлога из т. 9, странка не може тражити обнову поступка, ако је тај разлог био без успеха изнет у ранијем поступку.

Уколико је пак у поступку без учешћа странке донето првостепено решење против кога нема места жалби односно другостепено решење по жалби, по извршеном достављању странци такво решење постаје коначно и она може било да побија законитост овог решења у управном спору, уколико овај није искључен, због повреде начела саслушања странке, било пак да са тог разлога тражи обнову поступка на основу чл. 249, т. 9. Дакле, у овом случају странци се пружају две правне могућности — покретање управног спора и тражење обнове поступка, али коришћење ових могућности везано је за законске рокове који теку истовремено од достављања решења тј. рок од 30 дана за подношење тужбе у управном спору предвиђен чл. 21 закона о управним споровима и рок од месец дана за тражење обнове поступка предвиђен чл. 252, ст. 1, т. 5, закона о општем управном поступку. Према томе, странка може овде истовремено у оквиру законских рокова покренути управни спор и тражити обнову, а може по свом нахођењу користити једно од тих средстава. Постоји и правна могућност, увек под претпоставком очувања законских рокова, да странка пошто без успеха употреби једно од ових правних средстава прибегне коришћењу другог, на пример, прво је тражила обнову и по њеном предлогу негативно одлучено па потом покрене управни спор против коначног решења због повреде начела саслушања странке.

У чл. 249, т. 10, закона о општем управном поступку предвиђено је као посебан законски разлог за обнову поступка ако странку није засту-

пао законски заступник а по закону је требало да је заступа. И овај законски разлог обнове своди се у суштини на једну од санкција повреде начела саслушања странке, јер је ту реч било о процесно неспособном физичком лицу као странци, било о правном лицу које није било ваљано заступано у поступку, па се учешћем процесно неспособне странке односно неовлашћеног заступника правног лица не задовољава начело саслушања странке. Службено лице које води поступак је у овом случају омогућило странци да учествује у поступку, али њено фактичко учешће остаје без правног значаја и изједначава се са неучествовањем, пошто је у питању странка која у поступку може ваљано учествовати само преко законског заступника. Стога је законски разлог за обнову из чл. 249, т. 10, врло сродан и скоро подударан са разлогом из чл. 249, т. 9, па зато предња излагања о примени чл. 249, т. 9, углавном важе и у погледу чл. 249, т. 10. А то значи да би законски заступник процесно неспособне странке односно правног лица које није било ваљано заступано имао да издејствује достављање донетог решења и да на начин и под условима напред изложеним користи одговарајуће правно средство у циљу остварења и заштите права и правних интереса странке коју заступа.

За разлику од прва два схватања, наше мишљење о примени чл. 249, т. 9, сматрамо да је у складу са начелима управног поступка, јер се њиме задовољава двостепеност, омогућујући странци да, кад год за то има места, прво користи жалбу као редовно правно средство, затим се придаје пун правни значај достављању решења странци, без чега оно не може постати коначно, а и не допушта да се обнова поступка, противно њеној правној природи, претвори у редовно правно средство.

Према томе, одредба чл. 249, т. 9, има своје право место и посебан значај као законски разлог за обнову поступка. У отсуству такве одредбе странка би у одређеним ситуацијама била лишена могућности да се бори против решења донетог у поступку у коме јој није било омогућено да учествује. На пример, када је у питању првостепено решење против кога нема места жалби, а по закону је искључено вођење управног спора о ствари на коју се решење односи, без ове одредбе странка не би могла ни на који начин да војује против тог решења, мада је оно донето уз повреду начела саслушања странке. Стога се може на крају извести закључак да одредба чл. 249, т. 9, проширује и употпуњује заштиту начела саслушања странке као основног начела управног поступка а тиме и свих права која за странку у поступку из тог начела проистичу.

2. Неучествовање странке у управној поступку као разлог за обнову тог поступка

Поступак за решавање управних спорова регулисан је самим законом о управним споровима. Наиме, одредбама овог закона уређена су најважнија питања управној поступку, као што су надлежност за решавање управних спорова, поступак по тужби, поступак по жалби, обнова поступка и др. Међутим, овим одредбама нису обухваћена сва питања поступка,

нити је то било нужно, јер управносудски поступак има сличности са парничним поступком, па стога при решавању управних спорова могу бити примењена и поједина правила парничког поступка. Ово је и изричито предвиђено чл. 59 закона о управним споровима, према коме уколико овај закон не садржи одредбе о поступку у управним споровима, сходно ће се примењивати правила о поступању судова у грађанским споровима. Дакле, уколико поједина питања поступка нису посебно регулисана одредбама закона о управним споровима, у решавању управних спорова налазе супсидијарну примену правила парничног поступка, али се та правила у управно-судском поступку, с обзиром на основну разлику између једног и другог поступка, не могу дословно већ само сходно примењивати,

Једно од важнијих питања поступка, које није посебно регулисано одредбама закона о управним споровима, јесте и питање правног средства према одлуци суда донетој у поступку у коме странци није омогућено да учествује. Стога се у погледу овог питања у управносудском поступку примењују одговарајућа правила о поступању судова у грађанским споровима, а према тим правилима правоснажна одлука, којом је каква ствар завршена, може се побити тужбом због ништавости: ако која странка није била у спору никако заступана или је није заступао законски заступник где је то требало, уколико вођење парнице није било накнадно одобрено по прописима закона (§ 623, т. 2, старог грађанског парничког поступка).

Најчешћи случај неучествовања странке у управносудском поступку постоји кад суд донесе своју одлуку по тужби у управном спору у коме постоји заинтересовано лице као странка (чл. 15) којој није омогућено да учествује у том поступку. Заинтересовано лице као странка, под претпоставком да је у управном спору поништен управни акт а то је од непосредне штете за њу, могла је пре свега жалбом да побии првостепену одлуку суда због свог неучествовања у поступку, уколико је жалба допуштена (чл. 18). Затим, ако жалба није допуштена односно ако је у питању правоснажна судска одлука, странка је могла ову одлуку суда побити тужбом због ништавости. Пракса у решавању управних спорова била је, у том смислу и оријентисана. Тако, на пример, решење Савезног врховног суда Уж. — 1006/54 од 21 априла 1954 у овом погледу наводи следеће: „Увидом у акта овог предмета утврђено је да првостепени суд тужбу није доставио жалитељу на одговор, и да је без тога донео побитану пресуду којом је оспорено решење поништио, а то значи да жалитељу који у овом спору има положај странке није дата могућност да расправља пред судом, што претставља ништавост по правилима о поступању судова у грађанским споровима. Пошто се ова правила по чл. 59 Закона о управним споровима сходно примењују и у управним споровима, то је овај суд из наведених разлога уважио жалбу заинтересованог лица и на основу чл. 49, ст. 4, Закона о управним споровима првостепену пресуду укинуо, а предмет вратио првостепеном суду да га узме у поновно расправљање и новом одлуком реши.“ (*Збирка одлука врховних судова донетих у управним споровима 1953, 1954 и 1955 године*, бр. 409). У овом смислу је и решење Савезног врховног суда Уж. — 464/56 од 2 марта 1956 (*Збирка судских одлука*, књ. I, св. 1, бр. 235).

Међутим, доношењем закона о парничном поступку, који је ступио на снагу 23 априла 1957, престала је могућност примене правних правила о поступању судова у грађанским споровима, па и оних о тужби због ништавости као правном средству којим је странка могла да победи правоснажну одлуку суда донету у поступку у коме јој није омогућено да учествује. Нови парнични поступак, пак, уопште не познаје институт тужбе због ништавости, јер је његовим одредбама предвиђено да се поступак који је одлуком суда правоснажно завршен може по предлогу странке поновити — ако којој странци незаконитим поступањем, а нарочито пропуштањем достављања, није била дата могућност да расправља пред судом; односно ако странку није заступао законски заступник, кад је то било потребно, или ако законски заступник није имао потребно овлашћење за вођење парнице или за поједине радње у поступку, уколико вођење парнице односно вршење појединих радњи у поступку није било накнадно одобрено (чл. 381, т. 2 и 3).

Како је обнова поступка регулисана одредбама закона о управним споровима у чијем члану 51 су исцрпно побројани законски разлози за обнову, у ком случају, према наведеној одредби чл. 59 истог закона, нема места супсидијарној примени правила парничног поступка у управносудском поступку, то се сада поставља питање које правно средство стоји на располагању странци којој није омогућено учешће у управносудском поступку према одлуци суда донетој на подлози таквог поступка. Неучествовање странке у управносудском поступку више не може довести до тужбе због ништавости, јер тај институт више не постоји ни у парничном поступку одакле је био преузет у управносудски поступак, па ако би се строго остало при становишту да је у погледу обнове у управносудском поступку искључена супсидијарна примена правила парничног поступка, то би значило да је странка, сем жалбе где је ова допуштена, лишена могућности да победи одлуку суда донету у управносудском поступку у коме јој није било омогућено да учествује.

По нашем мишљењу било би неприхватљиво становиште које би довело странку у немогућност да војује и према правоснажној одлуци суда донетој у поступку где јој није омогућено да учествује. Недопустиво је такво тумачење одредбе чл. 59 у односу на чл. 51 истог закона, у коме су побројани законски разлози за обнову управног спора, које би оставило без довољне санкције повреду начела саслушања странке као једног од основних начела свих поступака. Међутим, логичним тумачењем чл. 59 долази се до закључка да је његов смисао у томе да се свака празнина у управносудском поступку попуњава супсидијарном применом одговарајућих правила парничног поступка. Једна таква празнина настала је доношењем новог парничног поступка, кад је престало важење правних правила о поступку судова у грађанским споровима, па је треба испунити сходном применом одговарајућих одредаба новог парничног поступка, тј. супсидијарном применом чл. 381, т. 2 и 3, новог парничног поступка, у којим одредбама је неучествовање странке предвиђено као законски разлог за обнову поступка. Тим одредбама устварно је допуњен чл. 51 закона о управним споровима односно супсидијарном применом тих одредаба у управносуд-

ском поступку неучествовање странке у том поступку постало је законски разлог за обнову управног спора.

Према томе, и по доношењу новог парничног поступка чије се поједине одредбе супсидијарно примењују у управној поступку, није у суштини измењен положај странке у погледу могућности побијања судске одлуке донете у поступку у коме јој није омогућено учествовање. Док је у време важења правних правила о поступању судова у грађанским спорима странка у таквом случају могла да побија одлуку суда било жалбом, где је жалба допуштена, односно правоснажну одлуку суда да побија тужбом због ништавости, сад, кад важе позитивни прописи о парничном поступку, странка такође може такву одлуку суда да побија жалбом ако је допуштена, односно да према правоснажној одлуци суда, донетој у управној поступку где јој није било омогућено да учествује, тражи обнову управној поступку. Дакле, неучествовање странке у управној поступку раније је било разлог за подношење тужбе због ништавости одлуке суда, а сад је постало један од законских разлога за тражење обнове управној поступку.

Љубомир Јевтић и Радомир Шрамек

ДИСЦИПЛИНСКИ ПОСТУПАК И ЗАУСТАВЉАЊЕ НАПРЕДОВАЊА СЛУЖБЕНИКА

1. — Закон о јавним службеницима од 12 октобра 1957 (*Службени лист ФНРЈ*, бр. 53/1957) прописује да се службеник против кога је покренут дисциплински поступак или је удаљен од дужности „зауоставља у напредовању односно у добијању периодске повишице“ (чл. 186, т. 3). Ово правило допуњено је следећим ставом: „Ако службеник против кога је вођен дисциплински поступак буде ослобођен или кажњен за дисциплинску неуредност, време које је било привремено обустављено рачуна му се за даље напредовање“ (чл. 186, т. 4).

Из наведеног законског текста рекло би се да је смисао прописа јасан: привремено обустављено време за напредовање рачунаће се службенику само ако буде ослобођен или кажњен за неуредност. Овакво гледиште је већ заступано (1). Међутим, о смислу овог текста већ има и других тумачења. У *Збирци прописа о јавним службеницима*, која је израђена на основу решења Секретаријата Савезног извршног већа за општу управу (2), дато је у коментару уз чл. 186, т. 4, закона о јавним службеницима следеће објашњење: „Из одредбе става 4 не би се могао извести закључак да се службенику у сваком другом случају не признаје време за које је био ван дужности (суспензија), односно време трајања дисциплинског поступка. Дисциплински суд би могао да службенику призна за напредовање то време, и када га осуди на казну за дисциплински преступ“ (с. 89)

(1) Драг. М. Раичевић: Напредовање службеника према Закону о јавним службеницима, Београд, „Нова администрација“, 1958, бр. 3. с. 318—319.

(2) Збирка прописа о јавним службеницима, Београд, „Службени лист ФНРЈ“, књ. 1, 1958. Приредио Јован Јовановић. Редактори: В. Николић и др. Л. Каделбург.